

nemføres; det er vedtaget uændret og enstemmigt i det andet høje Ting, og jeg skal hermed anbefale det til dette høje Tings velvillige Behandling.

Jensen-Sønderup: Den højtærede Minister har nu forklaret, hvad Formaalet med dette lille Forslag om Tillæg til Loven om Menighedsraad af 10. Maj 1912 er, og jeg kan paa mit Partis Vegne give min Tilslutning til Lovforslaget, saadan som det foreligger. Ogsaa vi finder det rimeligt, at den Ordning, som Ministeren nu har gjort Rede for, bliver indført. Jeg maa maaske føje til, at naar Lovforslagets Behandling er til Ende, vil jeg tillade mig at foreslaa det henvist til Behandling i det Udvalg, der har haft Forslag til Lov om Kvinders Adgang til Tjenestestillinger og Hverv til Behandling, ikke fordi vi paatænker nogen som helst Forandring i de Bestemmelser, der er foreslaade af Ministeren og vedtagne af Landstinget, men fordi der i den af det nævnte Udvalg afgivne Betænkning er oplyst, at et Flertal i Udvalget har ønsket at bidrage til at fjerne de Betæneligheder, der hos nogle af Udvalgets Medlemmer har været ved dette Lovforslag, ved at forhandle med Kirkeministeren om en Ændring i Loven om Menighedsraad, og at Kirkeministeren har sluttet sig til den Tanke og har drøftet den med Landstingsudvalget, uden at der dog er kommet noget Resultat ud af denne Drøftelse. Jeg gaar ud fra, at dette Flertal i Udvalget saavel som ogsaa Ministeren vil sætte Pris paa, at der bliver en Lejlighed til ogsaa i et Folketingsudvalg at drøfte det Forhold, som er nævnt i Betænkningen, og jeg gaar ud fra, at ingen vil have noget imod, at der paa den Maade bliver en Lejlighed til maaske at faa en Ændring mere ind i Menighedsraadsloven, end der er foreslaaet her. Der vil sikkert ikke udkræves nogen længere Udvalgsbehandling, og naar det tilmed er et Udvalg, som har beskæftiget sig med Spørgsmaalet tidligere, vil det ikke kunne sinke Sagen, saaledes at den ikke kan blive gennemført i Løbet af forholdsvis kort Tid.

Kammersgaard: Jeg kan paa mit Partis Vegne tilsige vor Støtte til Lovforslagets hurtige og velvillige Behandling og Gennemførelse.

Johs. Fog-Petersen: Paa det radikale Venstres Vegne skal jeg anbefale det lille Lovforslag til hurtig og velvillig Be-

handling her i Tinget. Jeg anser det i og for sig ikke for nødvendigt, at der bliver nedsat Udvalg om det, men skal selvfølgelig ikke modsætte mig det Ønske derom, som er fremsat fra anden Side.

J. Oskar Andersen: I Oktober Maaened under første Behandling af Finansloven henledte jeg Opmærksomheden paa, at Honorarerne, der betales til disse Kirkesangere og Organister i Menigheder, hvor der var en Andenpræst, var for ringe paa Grund af det ekstra Arbejde, de fik, og Kirkeministeren gav mig Ret i det og talte om, at der eventuelt kunde rettes paa det ved et Lovforslag, der indførte en Ændring i Menighedsraadsloven. Jeg udtalte ved den Lejlighed i mit Svar, at jeg ikke var ganske sikker paa, at denne Fremgangsmaade var den rette, og jeg tænkte der nærmest paa det, som fremgaar af Lovforslagets sidste Stykke, at den Menighedskreds, der samles om Andenpræsten, vil komme i en noget uretfærdig Stilling, komme til at betale to Gange, om jeg saa maa sige. Alligevel er det ganske klart, at dette Lovforslag betyder en væsentlig Forbedring og imødekommer et Retfærdighedskrav, og da jeg selv har henledt Opmærksomheden paa Sagen, vil man kunne forstaa, at jeg i høj Grad maa anbefale det, og det kan jeg gøre paa mit Partis Vegne.

Der staar i Begyndelsen af Loven, at forsaavidt dette Regulativ medfører en Forøgelse i Arbejdet, er Kirkens Betjente ikke pligtige at medvirke. Jeg anser det for absolut heldigt og godt, at der derved gives en Begrænsning, saaledes at det kun er, forsaavidt de har faaet en virkelig Forøgelse af Arbejdet, at der tages Hensyn til dem. Men den anden Passus: „Opnaas der ikke Overenskomst med dem om Udførelsen af Tjenesten, kan dennes Udførelse paa Andenpræstens Ansvar overdrages til et andet Medlem af Folkekirken“, forekommer mig ikke at stille Parterne ganske lige, og jeg kunde ønske, at det Udvalg, som jeg haaber vil blive nedsat angaaende denne Sag, vil slaa til Lyd for den Opfattelse, at det bør være saaledes, at Andenpræstens Folk ikke er forpligtede til først at forhandle med Kirkesangere og Kirkebetjente angaaende en Ordning, men at det bliver stillet frit for begge Parter, saaledes at Andenpræstens Folk ogsaa, hvis de selv ønsker det, fra Begyndelsen af kan vælge sig andre. Dette mener jeg, man forhaabentlig kan komme til Rette om i et Udvalg. Det